

736.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 października 1925 r.

o sposobie dokonania przerachowania zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek.

Na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. № 27, poz. 274) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1021) zarządza się co następuje:

§ 1. Pierwotni nabywcy:

asygnat, wypuszczonych na podstawie dekretu Rady Regencyjnej z dnia 30 października 1918 r. w sprawie wypuszczenia pożyczki państwowej (Dz. P. P. P. № 14, poz. 32),

obligacji 5⁰/₀ długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920 (Dz. U. R. P. № 25, poz. 152),

obligacji 5⁰/₀ krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920 (Dz. U. R. P. № 21, poz. 115), oraz

świadczeń tymczasowych na obligacje rzeczonych pożyczek,—

którzy w rozumieniu art. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) są uprawnieni do konwersji rzeczonych obligacji względnie świadectw tymczasowych, przerachowywanych w zależności od daty nabycia, według skali art. 2 tejże ustawy,—

winni w terminie nie późniejszym niż w 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia wnieść do komisji rozpatrywania zgłoszeń o dodatkową konwersję pożyczek państwowych z r. 1918—1920 przy Urzędzie Pożyczek Państwowych w Warszawie odnośne podania.

§ 2. Do podań wskazanych w § 1 winny być dołączone następujące dowody:

1) obligacje względnie świadectwa tymczasowe imienne lub na okaziciela wyszczególnione w § 1 niniejszego rozporządzenia;

2) dowody nabycia przez proszącego powyższych tytułów w instytucjach, które dokonywały ich sprzedaży lub przyjmowały zapisy na nie w imieniu

i na rachunek Skarbu Państwa z ustaleniem dokładnego terminu ich nabycia i zapłaty za nie lub — w razie zapisu na raty — dnia wpłacenia ostatniej raty; przedłożenie imiennego świadectwa tymczasowego będzie uważane jako dostateczny dowód, o ile w tym świadectwie wskazane są okoliczności wyluszczone w niniejszym punkcie;

3) deklarację proszącą, że do konwersji są przedłożone te same obligacje, które zostały przez niego nabyte i że pod zastaw tych obligacji nie były uzyskiwane żadne pożyczki; w razie lombardowania obligacji wyszczególnionych w § 1 niniejszego rozporządzenia należy przedstawić od instytucji, która udzielała wzmiankowanej pożyczki zaświadczenie z wyluszczeniem w niem: wysokości pożyczki, daty jej uzyskania oraz całkowitej spłaty;

4) dla zastosowania postanowień art. 4 wzmiankowanej na wstępie ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. urzędowe dowody wpłaty złotem lub walutami pełnowartościowymi ze wskazaniem sumy i dnia wpłaty, przytem za waluty pełnowartościowe w rozumieniu tejże ustawy uznaje się: dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, dolary kanadyjskie, funty sterlingi, franki szwajcarskie, floreny holenderskie, korony duńskie i szwedzkie oraz milrejsy brazylijskie.

§ 3. Pierwotni nabywcy obligacji 5% długo lub krótkoterminowej pożyczki państwowej z r. 1920, którzy na podstawie art. 5 wyżej wzmiankowanej ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. pragną uzyskania przerachowania asygnat z r. 1918, wpłaconych na te obligacje, winni udowodnić takową wpłatę urzędowymi dokumentami względnie kwitami rozrachunkowymi, wystawionymi przez instytucję, upoważnioną do sprzedaży obligacji rzeczonych pożyczek lub wreszcie wyciągami z ksiąg rachunkowych lub innymi dowodami kasowymi wzmiankowanych instytucji.

Takież dowody urzędowe należy złożyć w wypadkach przedniego wpłacenia na asygnaty złotem.

§ 4. Osoby, które dokonały konwersji obligacji pożyczek państwowych, wyszczególnionych w § 1 na zasadzie rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 27, poz. 274) oraz z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1021), uprawnione są do dodatkowej konwersji na zasadach ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629), o ile odpowiadają wymaganiom art. 2 i 3 rzeczonyj ustawy.

W tych wypadkach przy odnośnem podaniu należy złożyć dowody wyszczególnione w §§ 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia z powołaniem się na dzień i miejsce złożenia przedniej deklaracji.

§ 5. Dla obliczenia wysokości zysku na spadku marki polskiej osiągniętego przez lombard konwertowanych obligacji w instytucji kredytowej, a podlegającego potrąceniu w myśl ustępu 2 art. 7 wyżej wzmiankowanej ustawy, — kwotę marek polskich, uzyskaną na zastaw tych obligacji przerachowuje się na złote według skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 441), stosując do powyższego obrachunku stawki określone dla dni zaciągnięcia pożyczki oraz dokonania spłaty. Otrzymana w ten sposób różnica będzie stanowiła zysk osiągnięty

na spadku waluty. W razie braku dowodów co do daty wykupu obligacji, na zastaw których korzystano z pożyczki, wzmiankowane obligacje będą uważane jako wykupione po dniu 1 kwietnia 1921 r.

§ 6. Posiadacze obligacji 5% państwowej pożyczki konwersyjnej, uzyskanych w drodze konwersji na podstawie §§ 1—5 niniejszego rozporządzenia, będą na zasadzie art. 11 wyżej wzmiankowanej ustawy zaopatrzeni w urzędowe imienne wykazy tych obligacji, nadające pierwotnym nabywcom od dnia 1 stycznia 1926 r. prawo płacenia niemi szacunku przy zakupie gruntów państwowych oraz składania tych obligacji jako wadja i kaucje przy umowach i licytacjach rządowych.

§ 7. O ile instytucje, które dokonywały w imieniu i na rachunek Skarbu Państwa sprzedaży obligacji pożyczek państwowych wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia lub przyjmowały zapisy na te obligacje, zostały zlikwidowane, wskazane w niniejszem rozporządzeniu zaświadczenia i dowody wydają za nie instytucje, które przejęły ich księgowość i archiwa w danym zakresie.

§ 8. Do rozpatrywania i rozstrzygania zgłoszeń o dodatkową konwersję obligacji pożyczek państwowych wyszczególnionych w ustawie z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) powołuje się stałą komisję. Do składu komisji wejda: prezes oraz czterech członków, mianowanych przez Ministra Skarbu. Posiedzenia komisji odbywają się w składzie prezesa i co najmniej dwóch członków. Z posiedzeń komisji prowadzi się szczegółowy protokół. Uchwały komisji zapadają większością głosów; w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Podczas nieobecności prezesa zastępuje go jeden z członków wyznaczony przez Ministra Skarbu.

§ 9. Posiadacze obligacji pożyczek państwowych oraz świadectw tymczasowych na nie, którzy w myśl art. 1 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 629) pragną dokonać konwersji rzeczonych obligacji względnie świadectw tymczasowych na obligacje 5% państwowej pożyczki konwersyjnej, na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 27, poz. 274) winni nadsyłać odnośne w tym przedmiocie deklaracje z dołączeniem obligacji podanych pożyczek w terminie do dnia 31 grudnia 1925 r. do Urzędu Pożyczek Państwowych.

Obligacje zgłaszane do dodatkowego przerachowania według uprzywilejowanego kursu na zasadach art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629), w wypadkach odmownej decyzji, wydanej przez komisję, powołaną w myśl art. 12 tejże ustawy, będą podlegały konwersji w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 27, poz. 274), o ile odnośne podania zostały złożone przed 31 grudnia 1925 r.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*